oled! aga miks päraſt ſa pilkad mind; mis olen ma ſinule teinud? — Sina oled ſuure talu peremees ja tead küllalt, mis waeſe ema laps mina olen! — Kas pere tütrid küllalt ei ole? — Aga — aga — kui ſa tõtt räägid, ſiis küll, ja minu poolt jah!"

Noh, nüid wõib igaüks iſe arwata mis ſündis. Peeter litſus Liiſale ühe ſeitsme ja poole jala pitkuſe muſu juſtament tema iluſa rooſa mokade peale.

Ilm oli ſelle aja ſees juba ammugi ilus ja teiſed oliwad töös. Nemad läkſiwad ka, et küll natuke häbelikult töösſe. — Ühta oliwad kõik röömſad ja ſoowiſiwad „noordele" head õnne. Wana poistel oliwad igal ühel haledad meeled, et omal ajal ſeda asja toreduſega äraunetanud.

Lukuga hobuſe kammits.

Toomas oli ſuure küla ſepp, üsna tõepooleſt ütelda w'a tark, kars ja õiguſe armastaja mees. Mis tööd tema korra ſilmitſes, oli ſee wabriku, wõi mõne muulaſe tehtud, ſeda tegi tema warsti järele.

Kord nägi tema linnas poes rauaſt hobuſe kammitſa, mida lukku wõis keerata, et waras hobuſt ärawarastada ei ſaa. Ta waatas neid hoolega läbi, et ka enda hobuſe jauks niiſuguſed walmis teha. Seepeale toimetas oma linnas käimiſe ära ja ſõitis kodu.

Juba mõne päewa päraſt oli tema „linalakk" koplis, raudkammits jala ümber ja Toomas wõis julgeste ja kartuſeta kodus tööd teha; muud kui käis kord päewas teda waatamas, kas ikka omas kohas ilma õnnetuſeta ſöör? — Ühel hommikul, arwata nädala päraſt ajas ta oma poja üleſſe ja andis temale kamitſa wõtme kätte, öeldes: „Peeter, ſäh wõtme ja too hobune kodu! Mull on tarwis linna ſõita, rauda tooma." Peeter pani riided ſelga ja läks.

Umbes tunni päraſt tuli Peeter tagaſi, kammitſat ühes tuues ja iſale wastu hüides: „Wana! meite hobuſele oli weel teine kammits ja palju iluſam ümber jalge pandud,